

DREMPEL 1

Drie Lemme. Een Bloed.

My oupa het nie geweet dat iemand eendag oor hom sou skryf nie.

My vader het nie geweet dat iemand eendag na die betekenis van sekere van sy keuses sou soek nie.

Ek het, vir 'n lang tyd, nie eens geweet dat daar 'n storie bestaan nie.

Ek het gedink daar bestaan net dae.

Gewone dae.

Dae om deur te kom.

Dae gemaak van werk, probleme, kliënte, verantwoordelikheid, telefoonoproepe, reise, beloftes nagekom en ander wat onopgelos gebly het.

Soos miljoene mense in die wêreld.

Die groot stories word byna altyd op die verkeerde manier vertel.

Hulle begin by die einde.

Hulle wys die resultaat.

Hulle stel die sukses ten toon.

Hulle verander die lewe in 'n reguit lyn wat onvermydelik van een punt na 'n ander lei.

Die werklikheid werk nie so nie.

Die werklikheid is 'n geheel van onsigbare oorgange.

Niemand sien die oomblik waarop 'n vader 'n les leer sonder om dit te besef nie.

Niemand sien die oomblik waarop 'n seun besluit om dit te bewaar nie.

Niemand sien die oomblik waarop 'n beginsel deur een geslag trek en 'n ander een gaan soek nie.

En tog is dit juis daar waar die stories gebore word wat bly duur.

Nie in die kollig nie.

In die stilte.

Vir baie jare het ek gedink dat die band tussen drie geslagte van my familie en Gillette bloot 'n professionele toeval was.

'n Maatskappy.

'n Werk.

'n Loopbaan.

'n Pad soos vele.

Toe het die tyd begin doen wat dit die beste kan doen.

Dit het die punte verbind.

Dit het gebeur langs mekaar gesit wat, wanneer hulle plaasvind, geïsoleerd lyk.

Dit het 'n onsigbare meetkunde gebou.

En stadig het ek verstaan dat die ware hoofkarakter nie die maatskappy was nie.

Dit was die kontinuïteit.

Want 'n handelsmerk kan verander.

'n Mark kan verander.

'n Produk kan verander.

Selfs die wêreld kan verander.

Maar daar bestaan waardes wat deur alles trek sonder om toestemming te vra.

Die dissipline.

Die gegewe woord.

Die verantwoordelikheid.

Die waardigheid waarmee die werk aangepak word.

Die idee dat 'n mens se naam meer werd is as 'n mens se rol.

Hierdie dinge verskyn nie in die balansstate nie.

Hulle verskyn nie in die curriculums nie.

Hulle lewer nie koerantopskrifte nie.

Maar hulle is die onsigbare fundamente waarop 'n lewe gebou word.

Ek onthou baie mense wat ek langs die pad ontmoet het.

Sommige buitengewoon.

Ander vergete.

Sommige magtig.

Ander broos.

Met die verloop van die jare het ek een ding opgemerk.

Die uiterlike verskille was enorm.

Die innerlike verskille veel minder.

Waar ek ook al gegaan het, in watter land ek ook al gewerk het, het ek altyd mans en vroue teëgekom wat met dieselfde vrae geworstel het.

Hoe om 'n belofte na te kom.

Hoe om 'n familie te beskerm.

Hoe om 'n verlies te hanteer.

Hoe om staande te bly wanneer dit makliker sou wees om oor te gee.

Hoe om aan te hou.

Altyd en net dit.

Aanhou.

Miskien is dit hoekom hierdie storie deur verskillende kulture kan trek.

Nie omdat dit oor 'n maatskappy praat nie.

Nie omdat dit oor my praat nie.

Maar omdat dit oor iets praat wat elke mens herken.

Die erfenis.

Nie die ekonomiese een nie.

Nie die materiële een nie.

Die onsigbare een.

Die een wat van een persoon na die ander oorgaan sonder dat handtekeninge nodig is.

Die een wat geen notaris kan sertifiseer nie.

Die een wat sigself openbaar in 'n besluit wat in die moeilike oomblik geneem word.

In 'n woord wat gehou word.

In 'n opoffering wat aanvaar word.

In 'n prysgawe wat sonder getuies volbring word.

Toe ek jonger was, het ek gedink die doel was om aan te kom.

Om te verkry.

Om te verower.

Om te wen.

Vandag is ek nie meer so seker daarvan nie.

Vandag glo ek dat die ware maatstaf van 'n lewe iets anders is.

Wat bly oor wanneer die geraas ophou?

Wat oorleef wanneer die titels verdwyn?

Wat stap voort wanneer die mense nie meer daar is nie?

Die antwoord wat ek gevind het, is eenvoudig.

Wat oorbly, is wat ons oorgedra het.

Wat oorbly, is wat ons geleer het sonder om dit te besef.

Wat oorbly, is die manier waarop ons ander behandel het.

Wat oorbly, is wat ons geword het.

En wat oorbly, is die bloed.

Nie die biologiese bloed nie.

Nie die bloed van verwantskap nie.

Die bloed as morele kontinuïteit.

As draad.

As samehorigheid.

As herinnering op pad.

Daarom begin hierdie storie nie met 'n produk nie.

Dit begin nie met 'n handelsmerk nie.

Dit begin nie eens met 'n persoon nie.

Dit begin met 'n oorgang.

'n Onsigbare aflosstokkie wat deur die tyd trek.

Van een geslag na die volgende.

Van een hand na die ander.

Van een naam na die ander.

Drie mans.

Drie tydperke.

Drie verskillende paaie.

Een enkele draad.

Drie lemme.

Een enkele bloed.

En al die res kom daarna.